

Den lilla staden der wid Nyris watten,
Der mötas wi af idel wänner blott,
Der så wi snart i ljusa sommarnatten
Fröjdas och sjunga samt allt annat godt.

Wilst är hon wacker här den finska tärnan,
Med ögon blåa och med kind i glöd
Mer tjugusande än uppå fället stjernan,
Dock Stockholms nymsen är så rosenröd.

Ja der wid Mälarns mångbesjungna bölja,
Der så wi swalka ofs en liten stund,
Och med champagne våra strupar skölja;
O! dit wi längta ren med torkad mund.

Ja der i Carl den 13:des alleer
Wi wandra sen förtroligt arm i arm,
Och drömma blott om forntida seer,
Om wänskap, kärlek och en bädd så warm.

Men bröder J, som blifwit här på stranden,
O! sorglig, sorglig är wilst eder lott,
Som der i de sälla swenska landen
Med ofs ej smaka så så mycket godt.

Farwål! farwål, I raske finske goslar,
Wi resa nu till rena druswans land,
Der idel win, citroner man blott frossar
Och nu farwål du dyra finska strand.

Till Apotekaren Karlsson.

(Å examensdag.)

Ditt mål är nått, du sträfwat och arbetat,
Kemiens werld har klarnat upp för dig.
Alli naturens magasin du letat,
Och barndoms drömmen har fullkomnat sig.

När förr du wandrade i Mörskoms dalar,
Plockande blommor i din barndomstid.
Samt lysnade till Suomis näktergalar,
Då war det än i lilla hjertat frid.

Dig ödet kastade sen ut i Finlands trakter,
Och mången ros du såg der på din stig.
Men war det sen måhända högre makter,
Som bort till Newans stränder ledde dig?

Der såg du werldsstadslifwets tunga börda,
Der såg du främlingen från Ganges strand.
Du såg der döden sina offer skörda,
Swarför du åter kom till hemmets land.

Här är wilst fattigt, här dock sinnas wänner,
Här i de tusen sjöars kalla bistra land.
Här kanske engång du nån tärna känner,
Som räcker dig sin lilla nätta hand.

En här sinns kärlek, här sinns lif och värma,
Sos nordens sjuttonåra wäna mö.
I detta landet kan man riktigt swärma,
I sommarqwäll, wid winterns hwita snö.

Det land ofs födt, den jord som wi beträda
Hon är ofs kär allt ifrån waggans tid.
Här alla somrar nya blommor kläda
Den stig wi wandra uti ro och frid.

Men törnen äfwen på wår bana sinnas,
Och ofta äfwen dessa plockat du.
Med glädje kan du nu dock denna stunden minnas,
Hur det war fordomdags och huru det är nu.

Sätt bort all sorg, war glad på denna dagen,
Den dag som dock ju är din högtidsdag.
Tänk uppå blommorna i hembygds hagen,
Och uppå blåa blickar hwarje dag.

Du sett ju huru koboltperlan strålar,
Du sett hur kronian flamma brinner skönt.
Så ock för dig jag äsven Finland målar,
O! må för allting godt du blifwa lönt.

Och nu till slut farväl, som till ett minne
Du desra rader fått af en som önskar dig allt godt.
Låt friden städse bo uti ditt sinne,
Så modigt framåt alltid som du hittils gått.

Farväl till S:fors.

Jag lemnat dig du nejd der fjerran borta
På finska wikens strand för denna gång.
Min ungdomstunder woro der så korta,
Och tiden den flög bort med bara sång.

När S:fors flickan med sitt milda öga
Emot en såg ehvart man wände sig.
Då måste tanken ila till det höga,
Då tårnan log så mild och innerlig.

Och forgetimman den war genast borta,
När winterqvällen man på espis gick,
Och sommarastnarna de woro korta,
Om blott man såg en wacker snärtas blick.

Sick man nu sen till Kassaniemis dalar,
Der möttes ögat ock af idel nytt,
Hur såta wänner der om kärlek tala,
Och wänskapskysar med hwarandra nytt.

Atlrikasborg och Alpens granna hydda,
Swem hastar icke dit i sommarns dag,
När alla träden äro lösbeprydda,
Och lilla sogetn sjunger der så glad.

När hösten kommer och när regnet flaskar,
Swart går man då att tiden nöta bort?
Man till teatern eller maskis traskar,
Og annars blir det ju förbannadt torrt.

Är man student och råkat att så sorgen
Af någon flicka den man hållit kär.
Till Freden går man, tar en knäpp i sorgen,
På Alku och ibland man sitta plär.

Dig Helsingfors jag därför ej kan glömma,
Og Suomilandets hjerta du dock är.
Nti ditt sköt du mycket godt lär gömma,
Som framtiden engång i dagen bär.

Trömiehelle.

Sä Suomen mies tääl pohjoisessa maassa,
Tääl tuhansien wettein kotomaass
Kuin kynät, kylwät peltoas rauhasa.
Sulle tahdon pienen laulun antaa taas.

Sä surull miehit kewätaamufella,
Jos latos tyhjät piti olemaan.
Maan nyt jo taidat syksyiltasella,
Kiitosta luojallesi ruwet laulamaan.

Ne pienet linnut taimahankin alla
Se laulewat iloäänillä.
Näkö kukkasetkin kedoll lamialla
Neit muistuttawat Herran hyvyhtä.

Sun köyhä kotosi on kuusten juurell,
Näkö kaswoit lapsuutesi päiwinä,
Siellä taidat nytkin kiitoksella suurell
Sun jumalataasi lähestyä.

Ei pimeys sun maatas enää peitä,
On messän korvesakin walkeus.
Sinnekin ehti walon ripeneitä,
Sielläkin kaswaa taito, wiisaus.

Opeta lapses kunniall kulkemahan.
Tääl mailman myrskkyisellä merellä.
Ja aina työsään Herraan turwamahan,
Kuin heikkoudesa on lähellä.

Koroita ihmäs pojes maailmissista
Ja tutki ijäisyyden majoja.
Sun täytyy erol' kaikist rakkaista
Ja lämme jättää kaikki tawara.

Sill matkal' oomme toiseen kotomaahan.
On elämäsi niinkuin kukkien.
Jos on sull waiwaa, niin se loppuu pian;
On unennäkö täällä elämämm'.

Wid en kamrats graf.

Du är borta från oss. Du är borta vår vän.
Du har wandrat från sorgliga werlden.

Swart flydde din själ. Wi så se dig wäl än
Då wi farit den sista färden.

Ditt lif war så kort. Du bortgick så fort
Från jordlifwets törniga sigar.

Swens är grafwen på Lowisa kyrkogård,
Der blomman ej grönskar på mullen?

I Majsolens dag, i wärwindens sus,
Den grafwen bereddes åt dig.

När naturen fick lif, när blomman sprack ut,
Då wisnade du och dog.

Du såg ej mera sommarns dag.
Du hörde ej mer foglars röst.
I den stilla graf din boning du sikk,
Der har du glädje och tröst.

Vi förja dig. Men wi glädjas också,
Att du sluppit så snart ifrån striden.
Oss lär ännu mången kamp förestå,
Förrän vår timma är liden.

Sof sött vår vän i din stilla graf,
Och dröm der ljufliga drömmar.
Engång, om hoppet oss ej bedrar,
Vi komma, wi komma till dig.

Från Sawolax jord, wid Saimens strand,
Dig egnats dessa minnesord.
En vänner hade du der också,
Långt uppe i höga nord.

Kemistens morgonbetraktelse.

(Monolog.)

D! morgonstund, du ljuftva och du glada,
Du sol som väckt mig ur min sköna dröm.
Du får jag lof att blanda till pomada,
För liken kärnas hufvud, varm och öm.

O! ungdomsdag af idel piller, plåster,
Ja! sådant får jag göra all min tid.
Det bättre varit att ha gått i kloster,
En då man lefwa fått i ro och frid.

Nu wandrar man bland difvelsträck och droppar,
Och sälja måst man äfwen dessa ting.
En ungmöns hjerta utaf glädje hoppar,
När hon af lilla wännen fått en ring.

När S:fors lejonet på espis wandrar,
En liten snuswa han sig snart beklätt.
Han medicin då ingalunda klandrar,
Och blandningarna göra honom godt.

Men flicka lilla! Du din swaswelblomma,
Hur håller icke jag dig hjertligt kär!
Jag wille dig och icke Cardemumma
Blott smaka så, o! du mitt Kali är.

Sär! platina, samt guld och silfwer koppar,
Och burkar ock med jungfruskinn uti.
Men allt det der ej till min sällhet stoppar,
Nej hulda! Niga balsam stoff mig bi.

Ja kom min söta wän, min wismuth flicka,
Jag saknar dig som lilla supen min.
Med koboltperlans färg en blick mig flicka,
Sit uti wäteswassa kammarn in.

Aj! swaswelshran nu mig åter brände,
Jag lapis lösning uppå näsan fick.
I helswetet ej nånsin wärre hände,
Och nu är jag i ett bedröfligt stück.

O! ungdomstid! nu är det rätt förbannadt,
Att sitta så så mycken gräslighet.
Men *haustus cordialis* det är annat,
Än alla flickors tro i ewighet.

Kaarlo Cronstedtin muistoksi Keuruulla.

Nyt linnut laulaa, kedon kukkaisekin
On puoletut juhlapukuhun,
Ja koko luonto suurest iloitseekin,
Sill' kesä kaunis saapunut jo on.

On vuosi sitten, — armas aurinko loisti,
Ja kaikki oli kauniimmallahan;
Maan silloin yksi kukka meiltä poistui, —
Si Kaarlo Cronstedt enää olekkaan.

Hän kaukaisesta etelästä maasta
Nyt tuli tänne meitä katsomaan;
Maan surkiata: täällä olihin hauta
Tällä jaloll' nuorukaisell' tarjona.

Hän suostui kieleem', myöskin oloihimme,
Hän rakasti näit' pohjan peritä,
Hän mieli-hyväll' kuuli soittoa kantelemme
Eik' malktanut pois meistä eritä.

Nyt häntä kaipaamm'; vielä haluisimme
Me kerran ystävätäm' kohdata.
Maan pois on mennyt, waeltanut sinne,
Miss' lepo, rauha wast' on tarjona.

Siis lepää rauhas ystävämme armas,
Mieksi alla ruusuin kukkaisten!
Me muistelem' sua matkallamme aina;
Kans' toiwom' täältä pian pääsevän.

Nyt Kangasjärwen rannall' kokoonnuimme,
Tällä paikall' jossa waiwuit unihin,
Ja ystäwydest' sulle walmistimme
Tään pienen muistopatsaan kaunihin.

Katsele puoleen tänne kuolon maahan,
Shkä tyydyt' meidän pieneen toimmemme.
Maan nimes' Keuruull' aina lausutahan,
Se wiel' on lasten lasten huulilla.

Se käywät tänne kesäiltasilla. —
Sä köyhält lapselt pyhkeit kyynelset.
Se hautas kaunistawat kukkaisilla,
Kans lahjoistas myös aina iloitsen.

Några blad ur min lefnadsbok.

Min wagga stod wid Kumo elfwens stränder,
Der såg jag första gången dagens ljus.
Der jag i modersfamn glad mig kände
Blickande upp mot sällets hjernehus.

Wid Demar hjärden, nära Åbo staden
Jag lefde sen min första barndomstid.
Der bodde jag och war så hjerfligt gläder,
I systerkningen som omhvarfde mig.

Sen 10-årig fattes jag i Skolan,
Till Auras lärosalar jag då kom.
Men brödet fattades i fadersstugan
Och dertför fick jag lof att wända om.

Till bottenhafwets strand jag sedan lände;
Jag kom till Raumo lilla wackra stad.
Wid mortelstöten jag helt nöjd mig kände
Och war aptekiselev så ung och glad.

I fem års tid jag wislades på orten
Och hade trefligt hwarje-enda dag.
Till slut jag blandade så wäl om korten,
Att mig beskärdes studiosi grad.

Nu war jag pillertrillare då worden,
Och målet för mitt korta lif war nått.
Jag war ej liten herre uppå jorden
Och allt omkring war bara idel godt.

Ett barn jag war på adertonde året,
Då denna lyckodag för mig gick upp.
Tre alnar höll jag ifrån tån till håret
Samt mötte framtiden med mycket hopp.

Till Nylands län wid finska wikens stränder
Sen styrde jag min wäg med glädtigt mod
Och tänkte att hwad helst som der mig händer,
Så hjälper mig nog kraft och wilja god.

Lowisa hette staden der jag wandrat
En liten tid utaf min sändriks dag.
Med piller, pulwer, plåster jag der handlat
Samt gjort så mången sjukling frisk och glad.

Men wandringsman man är i denna werlden
Och såsom sådan jag mig räknat har;
Jag längtade nu åter ut på färden
Och till Karelen's nejder mig begaf.

Men Anjala! dig kan jag icke glömma,
Du wackra nejd i Nylands wäna trakt.
Jag måste ständigt i mitt minne gömma
Din skönhet, storhet och din gyllne prakt.

Men Imatra, du är dock wida större,
At dig jag egnar nu min hyllningsgård.
Du är och praktfull likasom den förre,
Fast du har kring dig en otacksam werld.

Jag wandrade wid sallets wackra stränder
En stilla sommannatt i enstlig stund.
Jag glömde derwid dock ej wänner, stränder,
Men wände om sen till min barndomslund.

Till Aura wägen ilade jag sedan
Föräldrars armar togo mot mig än.
De woro gamla, jag en yngling redan
Och qwar fanns mer ej någon barndomswän.

Då blef mitt hjerta sorgset och jag tänkte,
Hur wexlingsrikt är icke lifwet här.
När aftonsolen åter ned sig sänkte,
Jag wille icke längre wara der.

Till Sawolax jag styrde nu min kosa
Till mångbesungna landet uti nord.
Der fanns det astnar, wackra, skjerneljusa
Och höjder, dalar uti högtidskrud.

Huru Saima wägen der i wälkljud klingar,
Hur göken ropar sitt kukulala,
Der hwarje innsjö ofs en helsning bringar,
Om allt hwad herrligt skaparn afstrat har.

Från denna frakt jag eger qwar ett minne,
Som ej så lätt förgår utur min håg,
Ty wänskapen och friden bo derinne
Och wänner lemna jag wid Saima wåg.

Men derifrån mig åter ödet förde
Till Keski-Suomis wackra hufwudstad;
I Iyväskylä jag en stund mig rörde
Men snart jag wandrade igen åftad.

Till Finlands hufwudstad nu resan gälde,
På Päijäne gick färden friskt och gladt.
Och ångmaskinen for så att det gnälde
Och snart man uti staden S:sors satt.

På kampen tog jag sen quarter den gången
Och der så är jag än i denna dag,
Der diktade jag och den lilla sängen,
Och der jag träffa mången broder glad.

Till N:burg wid Aewa flodens stränder
Jag reste sen, för att des prakt så se.
Men snart jag åter dock till Finland wände
Samt tog sarwäl af alla Rysarne.

O! Suomiland, du tusen sjöars rike,
Dig lemna jag ej mera gerna nu,
Ty uti wida werlden finnes ej din like;
Du är mitt sköna fosterland, blott du.

Sång till Fosterlandet.

O! land här upp i höga nord
Mid polens kulna strand;
Sögst älskadt utaf allt på jord
Är du mitt fosterland.

Här uti granars milda skydd
Vår barndomswagga stod;
Den tid, fast längesen förkydd,
Dor städs i minnet nog.

Här ock vår ungdoms sälla tid
Ols mycken glädje gaf.
Här uti ständig ro och frid
Vi bygga till vår graf.

Sur milda sommarn herrlig står
Med fröjd och nöjen mång;
Swarthelst i skog och lund man går,
Hörs tusenstämmig sång.

Wist hösten här är kulen, mörk,
Med regn och stormars ljud;
Dock fröjda ögat alar, björk,
Som stå i guldgul skrud.

Och wintern här i drifwans land,
Som med sin hwita skrud
Omhöljer skogar, sjöar, land,
Liknande hwitklädd brud.

Sur norrskensflamman herrlig är,
På stjernprydd himlapell.
Sur juleljusen stråla här
I fridsfull högtidsqwäll.

O! fosterland, dig egna will
Tag dessa enkla ord,
Min bästa kärlek hör dig till
Å denna kulna jord.

En liten tid måhända jag
Än dina sjoar ser,
Ty snart bortflyr vår lefnadsdag
Och kommer icke mer.

Dock sosterjord, än i din famn
Vår sista bädd wi få; —
Godt är uti den lugna hamn,
Dit inga stormar nå.

Edvard

